

naderen. En bewees hij den Heer slechts het gewone Oostersche eerbetoen, wij die zijne heerlijkheid hebben gezien als die des eeniggeborenen des Vaders (Joh. I:14) en weten dat Hij is de waarachtige God en het eeuwige leven (1 Joh. V:20), mogen en moeten Hem in den letterlijken zin aanbidden; opdat wij den Zoon eeren gelijk wij den Vader eeren (Joh. V:23). En is alleen zijn wil voldoende, om ons volkomen te verlossen, toch is ook voor ons eene zekere *aanraking* noodig, namelijk de aanraking des Geestes, welke door het *geloof* geschiedt, wanneer de smeekende zondaar zijnen Zaligmaker van aangezicht tot aangezicht ontmoet. Waar dit werkelijk ge-

schiedt, behoeft de zondaar waarlijk niet lang te wachten eer hij geholpen wordt. Want onze Heer en Zaligmaker doet niets liever dan de melaatschheid der zonde van ons nemen; en waar Hij opricht, wordt de kranke ook *terstond* genezen, en wel zoo volkomen, dat hij zich zelfs veilig aan den toets der heilige wet van Gods gerechtigheid kan onderwerpen. En kon de melaatsche het niet verzwijgen, hoe grootelijks hij beweldadigd was, waar is de in Jezus verlorene mensch, die niet aarde en hemel bijeen roept, om met den vromen Psalm-dichter te vertellen, „wat de Heer aan zijne ziel gedaan heeft?” (Ps. 66:16).

N.

H. H.

UIT DE DUISTERNIS TOT HET LICHT.

I.

Er zat ergens in een klein kamertje eene vrouw, op wier gelaat men zien kon, dat zij bedroefd was. Bedroefd te wezen behoort nu wel niet tot de aangenaamste zijde des levens, maar men kan van deze wereld, die in het booze ligt, weinig anders verwachten. Het is evenwel goed, wanneer men bedroefd is, dit te toonen en alsdan aan zijn aangezicht geen glimlach te gunnen. Vele menschen verstaan de kunst, om wanneer het hart schreit, of de ziel in benauwdheid verkeert, een opgeruimd gelaat te zetten. Maar dit is niet eenvoudig, 't is onnatuurlijk, 't is onmenschelijk, iets duivelsch.

Gelukkig verstond de vrouw die kunst der huichelarij niet. Zij liet hare tranen rijkelijk vloeien en zag, terwijl zij de gevouwen handen als machteloos in haar schoot liet vallen, opwaarts naar den hemel.

Dat was zeer wijs van die vrouw. Om de fonkelende sterren te zien moet men niet den blik naar beneden richten, en zoo men geen andere hulp dan van boven verwacht, moet men niet op den grond turen. 't Is waar, er is op aarde veel, dat ons verblijden kan, en er wonen ook menschen, die in tijden van nood, ons gaarne de behulpzame hand reiken, — maar toch,

er komen dagen en uren in het leven, die verre van bekoorlijk zijn; uren van lijden en smart, waaronder wij gebukt gaan en die te drukkender zijn, als de wereld ons dan toeroept: waar is nu uw God? Zulke dagen en uren zijn alles behalve aangenaam voor het vleesch, maar toch moeten zij dienen tot heerlijkheid Gods, die ons daardoor bereidt en bekwaamt, om eerlang tot grooter volmaaktheid, heiligheid en heerlijkheid te komen, gelijk het zilver tot heerlijkheid komt in de smeltkroes. Al onze wederwaardigheden, rampen en teleurstellingen dienen, opdat de Zone Gods te meer in ons verheerlijkt worde, die elke smart heiligt, uit elken nood verlost, door iedere verdrukking zijn beeld meer in ons uitdrukt, en ten slotte alle dingen doet medewerken ten goede.

Dat God uitkomsten geeft in den nood had de vrouw, die daar hare handen in den schoot laat vallen, reeds dikwijls ondervonden. Zij was reeds vroeg weduwe geworden en had jaren lang moeten tobben en zwoegen, om het dagelijksch brood voor haar en hare kinderen te verdienen, 't zij met naaiwerk, of door uit wasschen en schoonmaken te gaan. Menigmaal echter werd zij door een ziekte overvallen, die haar belette te arbeiden, en dan — kwamen de zorgen van alle kanten het huis binnen:

door de ruiten, vooral door de zoodanigen, die met een papiertje beplakt waren; door de deur, die niet goed sluiten wou of door den schoorsteen, waarin niets te branden of te rooken was. En behalve hare eigene ongesteldheden, werd nu en dan een van hare kinderen op 't ziekbed geworpen, welk ziekbed driemaal met het sterfbed verwisseld werd, zoodat zij drie kinderen grafwaarts moest dragen en haar nog slechts eene dochter overbleef.

In die dagen had zij ook menigmaal de handen biddende gevouwen en het oog omhoog geslagen, vooral als de nood nijpende was en zij geen penning meer bezat om brood te koopen, of haar geringe huishuur te betalen. En toch, altijd en altijd was er uitkomst gekomen, soms op zulk een wonderlijke wijze, dat zij uitroepen moest, dat het boven haar verstand ging.

Nu zou men zeggen, dat vrouw Alders alle reden had om met den Psalmist te juichen: „Geloofd zij de Heere; dag aan dag overlaadt Hij ons. Die God is onze zaligheid. Sela.” Want wanneer zij eens in haar almanak de dagen en uren, waarin haar de goddelijke hulp was verschenen, met een rooden streep had geteekend, dan geloof ik, dat die almanak met de kinderen uit het Burgerweeshuis te Amsterdam hadden kunnen wedijveren, die om en om zwart en rood zijn gekleurd. Maar vrouw Alders laboreerde aan een besmettelijke ziekte, namelijk ondankbaarheid, die daarom besmettelijk is, omdat zij al onze leden aansteekt. Hare ondankbaarheid was een gevolg van haar ongelooft. Niet dat vrouw Alders goddeloos was, — verre van daar, zij ging Zondags geregeld ter kerk, op haar tijd aan 't avondmaal en hoorde liever een stichtelijk woord dan een wereldsch liedje, — maar met dat alles was zij nog geen geloovige. Zij was niet verzekerd van hare zaligheid en beweerde met duizende menschen, dat men dit ook op aarde nooit kon te weten komen, en men maar stilletjes moest voortleven. God was zoo genadig, dat Hij geen stille menschen buiten zijn hemel zou sluiten.

Zoo had zij ruim twintig jaren in haren weduwstaat doorgebracht en al hare hoop was thans gevestigd op hare jongste dochter, haar eenig overgebleven kind, dat zij lief

had als den appel van haar oog. En waarin bestond nu die hoop?

Dat zal ik u vertellen.

Hanna was een knap meisje geworden, had flink geleerd de handen uit den mouw te steken, en diende tot voor korten tijd bij den notaris, 't geen voor moeder en dochter niet onvoordeelig was geweest. Doch vrouw Alders rekende er op, dat Hanna niet zeer lang zou behoeven te dienen. En voor deze berekening had zij wel eenigen grond, want zij wist, dat Dielse, de zoon van den meester timmerman, een goed oog op hare dochter had geslagen. En als dat gebeurde, — dan kon zij gerust den avond haars levens te gemoet gaan, want de oude Dielse zat er warmpjes in — zoo werd gezegd, hoewel daaraan veel ontbrak — en als de zoon ging trouwen, zou hij de affaire van zijn vader overnemen; het jonge paar zou dan eene nette woning betrekken en — dat spreekt immers van zelf — moeder Alders zou dan bij de jongelui komen inwonen.

Dat was *hare* berekening.

Nu kan het geen kwaad, als wij soms eens berekeningen maken, zoo wij echter slechts zoo wijs zijn van eenige ruimte te laten voor nullen. En hiertoe komt een mensch niet makkelijk, en wie wenscht er ook dat zijne berekeningen op nul uitloopen? Toch gebeurt het elken dag, maar wij zijn vergeetachtig en denken dat het slechts toeval is. Daarom gaan wij maar steeds voort met berekenen en plannen maken, meenende dat het ons toch op den duur zal lukken.

Zoo berekenden ook de eerste bewoners van Babel, dat zij zich door het bouwen van een toren een naam zouden maken. Zij zeiden immers: kom aan, laat ons voor ons eene stad bouwen en een toren, welks opperste in den hemel zij, en laat ons een naam voor ons maken.” Maar de Heere liet hen dit zeggen; Hij liet hen bouwen en maken, doch toen zij een goed eind daarmede op streek waren, zeide de Heere ook: „kom aan.” En met dat eene woord viel hunne gansche berekening in duigen en er bleef van alles wat zij gemaakt hadden niets dan puin, terwijl de geest van Babel hun echter bij bleef en tot op den huidigen dag de heerschende geweest is onder de kinderen der menschen.

De Heere God rekende anders dan vrouw Alders, die als hare berekening was uitgekomen, wel een sport hooger op de ladder der wereld zou gestegen, maar wellicht altijd vervreemd van het leven Gods zou gebleven zijn. En voor dit laatste bestond er veel grond. Want de jonge Dielse verstond wel zeer knap zijn timmermansbedrijf, ja hij kon zelfs zeer fijne meubelen maken, maar van het christelijke leven verstond hij geen tittel of jota en was zelfs een vijand van alles wat maar in de verste verte op geloovigheid geleek.

En toch had hij het oog op Hanna laten vallen. Het had hem wel eenigen strijd gekost, eer hij tot het besluit kwam, om haar te zeggen, dat hij haar tot zijne vrouw wenschte te nemen, want hij wist, dat het meisje beslist geloovig was en alle verkeer met de wereld had verbroken; — maar hij dacht, dat als hij maar eerst haar jawoord had en zij samen getrouwd waren, hij haar wel van al die dwaze geloovigheid zou afbrengen.

Doch ook zijne berekening faalde.

Dielse kende Hanna reeds lang en had haar dikwijls met belangstelling gade geslagen, maar nog nooit met haar gesproken. Hiertoe deed zich echter weldra een ongezochte gelegenheid op. Er moest in het huis van den notaris, bij wien Hanna diende, een nieuwe trap gemaakt worden, en daar deze arbeid aan den jongen Dielse was opgedragen, zag hij zich in staat gesteld Hanna elken dag te zien en haar ook nu en dan een woordje toe te spreken. Nu was Dielse inderdaad een knappe jonge man, zag er flink uit, had een mannelijk voorkomen, verstond zijn handwerk goed, liep niet naar de herbergen, zoodat al deze eigenschappen wel een jeugdig meisje konden bekoren, en er ook inderdaad vele meisjes waren, zelfs van welgestelde ingezetenen, die de hoop koesterden, dat Dielse haar vragen zou. Maar de jonge timmerman ging hen allen voorbij. Hij had nu eenmaal zijn hart gezet op Hanna en bleef ongevoelig voor den verliefden blik van anderen. Toen de trap bijna gereed was, meende hij dat het nu tijd werd zich aan haar te verklaren, en dit te meer, daar hij geloofde bespeurd te hebben, dat hij voor haar niet onverschillig was. Op zekeren mid-

dag nam hij de gelegenheid waar, dat hij met haar alleen was en vroeg haar: of zij zooveel geneegenheid voor hem gevoelde, dat hij op haar jawoord mocht hopen. Haar antwoord stelde hem wel eenigszins te leur, maar sneed toch alle hoop niet af.

„Dielse,” gaf zij ten antwoord. „Uw vraag verrast mij, en ik ben niet in staat daarop terstond een beslist antwoord te geven. Gun mij eenigen tijd daarover na te denken en te onderzoeken of het in den weg Gods ligt, dat ik uw vrouw kan worden.”

„En hoe lang moet dat onderzoek duren?” vroeg Dielse, die het hinderde, dat zij er God bij haalde, gelijk hij dit later uitdrukte.

„Dat weet ik niet; maar zoo wij elkander voor de andere week Maandag niet zien, dan zal ik u Zondagavond, daar ik alsdan bij moeder ben, mijn antwoord doen geworden.”

Hier werden zij gestoord en Dielse, hoe teleurgesteld ook, was genoodzaakt te wachten.

Den Zondag daarop was Hanna bij haar moeder, aan wie zij Dielse's aanzoek medeelde, maar haar tevens te kennen gaf, dat zij besloten had hem niet haar jawoord te geven.

Vrouw Alders zag hare dochter verwonderd aan en begreep niet hoe het mogelijk was, dat zij zulk een goede partij kon afslaan, eene partij zooals haar nooit meer zou worden aangeboden.

Maar Hanna bleef bij haar besluit. Zij zeide, dat het haar in den beginne wel strijd had gekost, maar dat het haar duidelijk was geworden, dat God geen verbintenis gedooft van een geloovig meisje met een ongeloofigen man. 't Is waar, er bestond alle schijn, dat haar maatschappelijke toestand en die van hare moeder aanmerkelijk zou verbeterd worden, zoo zij Dielse's vrouw werd, maar „o moeder,” zeide zij, „ik zou geen oogenblik gerust en gelukkig zijn. De vrede zou van mijn hart wijken en ik zou den Heer niet meer met vrijmoedigheid kunnen aanroepen.”

Moeder vond dit dwaas. Wel moest zij erkennen, dat Dielse ongodsdienstig was, maar zij meende, dat als zij samen maar eerst getrouwd waren, de man zich naar zijne vrouw zou schikken en alles beter te recht komen, dan zij dacht.

Doch wat moeder ook zeide, Hanna bleef bij haar besluit en op dien Zondagavond schreef zij hem.....af.

Dielse was woedend. Hij had er zoo vast opgerekend, dat Hanna hem haar jawoord zou geven, dat hij niet anders kon denken, of zij zou hem schriftelijk uitnoodigen ten huize harer moeder te komen om daar het jawoord te ontvangen. En nu kwam het zoo geheel anders. Boos en beleedigd besloot hij zich te wreken, en dezelfde man, die nog kort te voren gezegd had Hanna lief te hebben, opende zijn hart voor haat. Dit gaat gewoonlijk zoo bij de menschenkinderen, die in hun hoogmoedigen waan meenen alles naar hunnen wil te kunnen plooiën, en zoo dit niet goedschiks kan, tot booze middelen overslaan. Wanneer de vos de argelooze duif niet door vriendelijke gebaren kan verschalken, dan valt hij op haar aan en verscheurt haar. In zijn haat tegen Hanna ging hij zoo ver, dat hij haar niet slechts over hare vroomheid bespote, maar hij begon haar ook te belasteren en hare onschuld in verdenking te brengen. En daar het kwade in deze wereld weliger tiert en aangroeit dan het goede, gelukte het hem haar zoodanig in opspraak te brengen, dat men haar op straat met den vinger nawees, zoo zelfs, dat de echtgenoot van den notaris, die ook eenigszins aan het lasterlijk gerucht gehoor sloeg, haar den dienst opzeide.

Dat was zeer droevig voor Hanna, te meer daar zij bij moeder weinig steun en troost vond. Nu ondervond zij eens iets van 't geen reeds David gezegd had: „Vele zijn de tegenspoeden des rechtvaardigen.” Maar gelukkig voor haar geloofde zij ook het andere gedeelte, namelijk dat de Heere uit alle die redt. En voor dat geloof had zij allen grond. Rondom haar heen had zij een wolk van getuigen, die even als zij op aarde door de wereld vervolgd waren, maar door het geloof de overwinning hebben behaald. Het beste wat zij dus doen kon, was zich in de hand des Heeren te stellen en niet bezorgd te zijn voor hare toekomst. Zonder den wil haars hemelschen Vaders zou geen haar van haar hoofd vallen.

Maar onmogelijk was het haar langer in eene omgeving te blijven, waar zij zooveel smaadheid te verduren had en zij besloot

derhalve een anderen dienst te zoeken, 't geen haar ook gelukte door bemiddeling van haar predikant, die geen geloof had geslagen aan al de booze geruchten, en haar als dienstmaagd aanbeval bij een ambtsbroeder, die in een kleine havenstad woonde. Zij had slechts weinige toebereidselen te maken, bezocht nog een vriendin en begaf zich nu huiswaarts, om van hare moeder afscheid te nemen, die haar wachtende was.

Het is in deze omstandigheid, dat wij in het begin van ons verhaal vrouw Alders hebben aangetroffen.

Geen wonder dus, dat zij moede en machteloos de handen in den schoot liet vallen. Zij had zulk een goede hoop gehad — en nu was deze verdwenen als een morgenwolk. En niet slechts dat hare droombeelden niet verwezenlijkt werden, maar nu zou ook hare dochter haar verlaten. Dat viel haar zeer smartelijk, hoewel zij erkennen moest, dat er voor Hanna geen andere keus overbleef. Eenzaam zouden voortaan hare dagen zijn en ofschoon zij zich verzekerd hield, dat Hanna haar dikwijls schrijven en haar ook met hare spaarpenningen steunen zou, — toch vond zij het hard, dat — gelijk zij het meende — het noodlot haar van haar kind scheidde.

Zeer bedrukt zag zij dan ook opwaarts. En dit was hare fout. Zij had met een geloovig oog hemelwaarts moeten blikken, in het vertrouwen, dat de Heer uitkomst zou geven. Zoo de mensch dit doet, dan kan hij gewis zijn van Gods hulp, maar dan past hem geene bedruktheid. Zoo het geloof ons Gods bescherming verzekert, dan moet de plooi der smart en de rimpel der droefheid van ons wijken. Eigenlijk moeten wij ons dan hullen in feestgewaad, want wie verschijnt er voor zijn koning in dagelijksche kleeding? Doch onze arme vrouw Alders had daar geen gezicht in. Het ging haar als den man, die door een teleskoop naar den hemel wilde zien, maar verzuimde het schuifje, dat voor 't glas zat, op zij te duwen. Als zij nu maar dat schuifje van ongelooft niet had bezeten, dan zou zij de heerlijkheid Gods gezien hebben en niet zoo bedrukt en moedeloos geweest zijn.

In dit oogenblik kwam Hanna te huis, om afscheid te nemen, daar de wagen spoedig zou vertrekken. Zooveel zij vermocht

troostte zij hare moeder, verzekerde haar dikwijls te zullen schrijven en wees haar voorts op Hem, die licht schept uit de duisternis en balsem heeft voor het gewonde hart. Het afscheid was voor beiden zeer zwaar, en nog een uur daarna toen Hanna zich reeds op weg bevond naar hare bestemming, zat de moeder nog in dezelfde droevige houding.

II.

In het huisgezin van den predikant, bij wien onze Hanna thans diende, vreesde men den Heere en gij kunt denken hoe aangenaam dit voor haar was. Zij was er dan ook zeer dankbaar voor en zag het aan als een der zoete droppels, die de Heer in haar lijdensbeker mengde. Bij den notaris, wiens dienst zij had moeten verlaten, werd nooit een opwekkend, christelijk woord gesproken, geen Bijbel gelezen, geen lied ter eere Gods aangeheven, maar hier woonde zij de morgen- en avondaandacht bij, en dikwijls gebeurde het dat zij een ganschen avond met de kinderen bij mevrouw mocht zitten en menig goed gesprek aanhoorde.

Dat was dus voor haar eene uitkomst. Zij gevoelde zich te moede als een schipbreukeling, die uit een groot gevaar gered, zich te midden van welwillende menschen bevindt. De brieven aan hare moeder vloeiden dan ook over van betuigingen van haar geluk en hoe zij den Heere dankte, dat Hij haar in liefelijke weiden had gebracht. Ook had zij in de eerste drie maanden reeds zooveel verdiend en aan verval ontvangen, dat zij hare moeder een aardig sommetje kon zenden. „Lieve moeder,” — schreef zij ten slotte, „houd moed! De Heer, die ons tot dusver geholpen heeft, zal ook wel verder helpen. Zijn arm is niet verkort en Zijne liefde niet verminderd. Gelukkig de mensch die dat gelooft en bij ervaring weet, dat alleen in Jezus ons heil is.”

Een jaar was voorbij gegaan sedert zij bij den predikant diende, toen op zekeren dag Hanna in de huiskamer zich bezig hield met de kinderen, en de predikant binnentrad die tot zijne vrouw zeide: „ik heb daar even een brief ontvangen van Jan Groters. Gij

kent hem zeker nog wel, lieve vrouw. Hij heeft bij ons zijne belijdenis gedaan en mijne hartelijke toegenegenheid verworven door zijn echt christelijken levenswandel. Gij weet, dat hij kort na zijne aanneming het zeegat in ging, en na een paar jaren gevaren te hebben, weerkwam en ons zijne reisontmoetingen meedeelde. Doch pas was hij te huis, of de betrekking van vuurwachter op den lichttoren kwam open, en daar hij wel lust had in die betrekking, deed hij er moeite voor, en door allerlei voorspraak werd hij als zoodanig benoemd. Nu is hij een jaar afwezig geweest, heeft al dien tijd met een kameraad den lichttoren bewoond, en met toestemming van het bestuur, wil hij van deze stille zomerdagen gebruik maken, om eens over te komen en ons en zijne familiebetrekkingen te bezoeken, terwijl een ander zoolang zijne plaats vervangt. Nu schrijft hij mij, dat hij heden avond hier komt en wijl hij zeer verlangend is zijn leeraar weder te zien, gaarne een uurtje bij ons wil doorbrengen. Ik kan wel zeggen, dat ik zijn bezoek met vreugde te gemoet zie. Hij is een beste, godvruchtige jonge man, die ons zeker allerlei van den lichttoren zal verhalen.”

Mevrouw stemde hierin geheel met haren man overeen, en de noodige maatregelen werden genomen, om den gast te ontvangen.

Hanna had dit gesprek aangehoord, en wie kan het haar euvel duiden, dat zij met belangstelling zijne komst te gemoet zag? Immers, alles wat zij van hem vernomen had, was wel in staat om die belangstelling op te wekken, en zij zette volstrekt geen zuur gezicht, toen mevrouw haar des avonds riep, om met het jongste kind een weinig de kamer op en neer te gaan, daar de kleine onrustig was. Geen woord echter ontging haar van 't geen Jan Groters verhaalde.

„Ja dominé,” zei hij onder anderen, „zulk een lichttoren is een meesterstuk van bouworde. Omringd van golven, waarvan het schuim voeten hoog slaat, staat de toren onbeweeglijk op de rots, waarop hij gebouwd is. Bij dag waarschuwt hij van verre den schepeling welken koers hij moet nemen, terwijl des nachts het licht helder brandt en hem vermaant op zijne hoede te wezen tegen de rotsen en klippen. Ik wenschte wel

in staat te zijn u eene beschrijving te geven van den strijd, dien de mensch met de zee heeft moeten voeren, om zulk een trotsch gevaarte tusschen de golven omhoog te doen rijzen, en men moet de geestkracht der

licht, dat hun als het ware den weg wijst."

"Welk een heerlijk beeld," zeide dominé, „is zulk een lichttoren van het Woord Gods, dat de psalmdichter een lamp voor onzen voet en een licht op ons pad noemt. Hoe



DE LICHTTOREN.

houwlieden bewonderen, die in weerwil van de grootste moeilijkheden zulk een werk hebben tot stand gebracht. Maar nu het hun gelukt is, verdienen zij den dank van duizenden, die thans veilig des nachts den vuurtoren voorbij varen, geleid door het

vele zielen zouden reddeloos omkomen, zoo zij dit licht misten. Inderdaad, dat licht is gelijk aan de ster, die de wijzen uit het Oosten geleidde naar Hem, die het „Licht der wereld en de Rots der eeuwen is."

„Zeer waar, dominé," hervatte Jan Gro-

ters, „en ik beklaag van harte zooveel die op hun eigen licht en wijsheid vertrouwen en helaas, schipbreuk leiden.”

„Maar mij dunkt,” zeide mevrouw, „gij moet u daarboven in dien toren wel eens vervelen.”

„Vervelen, mevrouw? O volstrekt niet. Wij komen soms tijd te kort, vooral in de herfst- en winterdagen: Er is elken dag wat te doen, schoon te houden, voor ons middagmaal te zorgen, en nauwelijks zijn wij daarmede gereed, of wij moeten naar boven, om het licht aan te steken. Overigens hebben wij het daar heel gezellig; des avonds lezen wij elkander wat voor, of knutselen, of breien netten, of zoo iets. Nu en dan, vooral bij stil weder krijgen wij bezoek van de kustwachters en dikwijls gebeurt het, dat wij den een of ander te logeeren krijgen, waardoor onze eenzaamheid afgewisseld wordt.”

„Maar,” zei dominé, „veronderstel eens dat een van u beiden ziek wordt, of dat ge in gevaar zijt, wat doet gij dan?”

„O, daarvoor is gezorgd. Wanneer dominé de moeite wil doen, om elken morgen naar den stadstoren te zien, dan zal dominé een kleine witte vlag opmerken, die vroolijk wappert en het teeken is voor al degenen die tot den lichttoren in betrekking staan, dat daar alles in orde is. Elken morgen steken wij uit het raampje, onder den bovensten omgang, onze witte vlag uit, en zoodra dé stadstorenwachter die ziet, haast hij zich de zijne uit te hangen. Is er nu evenwel onraad, dan hijschen wij de roode vlag, en komt er zoo spoedig mogelijk een boot, die onderzoek doet.”

„En is dit al eens gebeurd?” vroeg mevrouw.

„Neen, God dank, mij niet. Maar mijn medewachter vertelde mij, dat drie jaren geleden een schip dicht bij den vuurtoren verging, en er twee mannen op de rots belandden, die hij met moeite van een wissen dood heeft gered.”

„Ik moet zeggen, 't is heerlijk, wanneer men in staat gesteld wordt iemand van den dood te verlossen, maar toch, ik ben maar blij dat wij niet genoodzaakt zijn dagen en nachten in zulk een lichttoren door te brengen, terwijl de golven met vreeselijk geruisch er op aandruisen. Ik deed

des nachts zeker geen oog toe van angst.”

„Maar wij zijn immers veilig, mevrouw,” zeide Jan Groters. „Ik heb u toch gezegd, dat die lichttoren op eene rots gebouwd is. Wij slapen daar zoo gerust als een kind op de armen zijner moeder.”

„Ja, veel rustiger dan onze kleine Maria,” zei dominé. „Onze Hanna moet zich aftobben om het stil te houden.”

Of dit nu niet een weinig ondeugend was van dominé en of hij hierdoor een wenk of liever een vermaning wilde geven aan Hanna, durf ik niet te zeggen. Hanna tobde zich in 't geheel niet af met de kleine. 't Kindje was wel iets of wat onrustig, maar Hanna wiegde het zachtjes op en neer, zonder hare ooren te sluiten voor 't geen er verhaald werd, terwijl zij nu en dan steelswijze den blik op Jan Groters sloeg, die van zijn kant het meisje met welgevallen had gadegeslagen. Doch zachtjes aan werd het kind rustiger en nam mevrouw het weder op den arm, zoodat Hanna zich weder aan haar arbeid kon begeven.

Den volgenden Zondag zat Hanna in de kerk. Maar hoe het zoo kwam, wist zij niet. Haar ontbrak de noodige opmerkzaamheid. Zij hoorde wel wat dominé preekte en enkele woorden klonken liefelijk in hare ooren, maar zij kon het verband en den samenhang niet vinden. Ons verwondert het evenwel niet. Wanneer zich binnen in ons hart iets bijzonders begint te roeren, dan worden wij afgetrokken van het dagelijksche, dat ons omgeeft. Iemand die zich verdiept in gedachten, hoort niet het tikken van de huisklok. En zoo ging het Hanna. De jonge man had van het eerste oogenblik af, dat zij hem zag, een diepen indruk op haar gemaakt, en hoewel zij moeite deed zich daarvan te ontdoen, werkte die indruk steeds sterker op haar, en te meer, daar Jan Groters vlak bij haar zat en zijne vriendelijke oogen nu en dan op haar gericht waren. En zooals het Hanna ging, ging het ook met onzen vuurwachter. Zoodra hij haar had gezien, was het hem geweest alsof een stem hem toefluisterde: dit is de vrouw, die God voor u bestemd heeft.

Derhalve kunt gij wel begrijpen dat zoo min Jan Groters als Hanna zeer weinig van de preek hadden begrepen. Bij het uitgaan

der kerk troffen zij elkander aan de deur, en nu sprak het vanzelf, dat onze vuurwachter haar naar de pastorie geleidde. Het spijt mij, dat ik u niet kan vertellen wat zij met elkander spraken. Alleen weet ik, dat sedert dien Zondag Jan Groters wist dat zij Hanna Alders heette en roemde in de genade Gods, die haar gesterkt had in hare verdrukking en aan Wien zij zich vasthouden zou, daar Hij het middelpunt was van al haar verlangen.

III.

Weder was een jaar voorbijgegaan, en de berichten, die Hanna van hare moeder ontving, waren van minder treurigen aard dan vroeger. Vrouw Alders, die altijd hare hulp van de menschen verwacht had, werd door allerlei teleurstellingen en tegenspoeden gedreven tot de Bron onzer vertroosting en sterkte. En al was het nog niet tot volle klaarheid in hare ziel gekomen, elke brief, dien zij van Hanna ontving, schonk haar een nieuw lichtpunt, zoodat zij niet langer in de duisternis behoefde rond te tasten, maar zachtjes aan ervoer, dat er liefelikheden zijn in het dienen van den God onzes heils. In dat jaar was er ook veel gebeurd in hare omgeving, dat haar stof tot nadenken gaf. Immers, de oude Dielse was gestorven, en bij zijn dood bleek, dat hij zoovele schulden had nagelaten, dat deze zelfs door den verkoop van winkel en inboedel niet konden gedekt worden. Het gezin van den timmerman was uit elkaar gegaan en van den jongen Dielse wist niemand waarheen hij zich begeven had.

Dit bericht trof onze Hanna zeer. Wel zag zij er eene vergelding in van het kwaad haar aangedaan, maar het smartte haar toch, dat 't zoover met die menschen gekomen was, die helaas, de Bron der vertroosting niet kenden en steeds alleen in de dingen dezes levens hun geluk gezocht hadden.

Intusschen arbeidde zij stil voort en genoot de achting en liefde van het gezin, dat zij met ijver diende. Van Jan Groters vernam zij niets meer, maar mocht dominé het ook wel eens verzuimen naar den stads-

toren te zien, zij keek getrouw elken morgen daarheen, en als zij het kleine witte vlagje zag, dankte zij God, wetende dat alles op den lichttoren in orde was.

Doch stel u haar schrik voor toen zij op zekeren morgen in Augustus, inplaats van de witte vlag, een rooden wimpel van den toren zag wapperen. Haar hart begon hevig te kloppen, want het was haar alsof haar iemand zeide, dat Jan Groters zich in gevaar bevond. In haar angst, die met elke minuut aangroeide, haastte zij zich dominé er van te verwittigen, die uit genegenheid voor den vuurwachter zich naar de haven spoedde, om te vernemen wat er gebeurd was.

Sedert twee dagen en nachten had het aanhoudend uit het Noordwesten gestormd en menig schip in gevaar verkeerdt van op de nabijzijnde rotsen te vergaan. Onze Jan en Peters zijn medewachter waren aanhoudend op den uitkijk, zorgden voor het licht en zonden nu en dan een gebed tot God ter behoeding van allen die de zee bevaren. In hun eenzaam kamertje gezeten, vanwaar zij het uitzicht hadden op de groote wateren, die met donderend geweld tegen de rots aansloegen en zich op aanmerkelijke hoogte van den toren verhieven, dachten zij niet aan eigen gevaar: zij wisten, dat de toren sterk en tegen de woedende golven bestand was. En in die gerustheid huns harten deelden zij elkander hunne ontdekkingen mede. Sedert Jan Groters uit de havenstad naar zijn lichttoren teruggekeerd was, was het beeld van Hanna niet uit zijne gedachten geweken, en vertrouwelijk als de beide wachters met elkander waren, verhaalde Jan Groters van de bevallige en godvreezende dienstmaagd van den predikant, die op zijn hart zulk een diepen indruk had gemaakt.

„Gij hadt Hanna Alders eens moeten zien, Peters,” zeide hij, „dan twijfel ik geen oogenblik, of gij zoudt veel behagen in haar vinden.”

„Hanna Alders!” riep Peters uit. „Dien naam heb ik meer gehoord.... O ja, nu herinner ik het mij. Ik maakte nu ongeveer een paar jaren geleden kennis met zekeren timmerman Dielse, die mij niet veel goeds van haar vertelde.”

En nu deelde hij de booze geruchten

mede, die van het meisje in omloop waren. Dit smartte onzen Jan Groters diep, en door de bezwarende bewijzen, die Peters wist bij te brengen, meegesleept, trachtte hij Hanna te vergeten. Maar geheel gelukte hem dit niet, en hij zou gaarne naar den wal gegaan zijn, om bij den predikant onderzoek te doen, waarbij hij hoopte, dat al die geruchten laster mochten zijn, maar zijn tijd van aflossing lag nog in 't verschiep.

Van een gansch andere zijde dan hij verwacht had, gewerd hem echter de gewisheid, dat de arme Hanna aan laster had blootgestaan, en de lichttoren was de plaats, waar het werk der duisternis openbaar zou worden gemaakt. Een dag na den vreeselijken storm zag Jan Groters dicht bij de rots een voorwerp drijven, dat door de zee heen en weer werd geslingerd, en toen hij scherp toekeek, bespeurde hij een gedeelte van een mast, waaraan zich een man had vastgeklemd. Hij waarschuwde Peters en beiden haastten zich naar omlaag, om, in de hoop, dat de mast dicht bij de rots zou belanden, den drenkeling een touw toe te werpen. En hun hoop werd vervuld. Wel kostte het hun een ontzettende inspanning, en waren zijzelf in gevaar van door de golven aangegrepen te worden, die verre over het rotspunt heensloegen, — maar God kwam hun te hulp, en weldra zagen zij hunne pogingen bekroond en mochten zij den schipbreukeling redden.

Maar in welken toestand brachten zij hem naar hun kamertje? De krachten van den ongelukkige waren geheel uitgeput. Twee dagen en nachten had hij met de golven geworsteld, en meer dan eens was hij op het punt geweest de handen los te laten, om in de diepte weg te zinken. Maar het gezicht op den lichttoren weerhield hem daarvan en hij hoopte dat men hem, hoe dan ook, zou te hulp komen. Inderdaad, hij had ontzettend geleden, en welke middelen de beide wachters ook aanwendden, om hem in 't leven te houden, — het baatte hun niet: zijne uren waren geteld.

Peters had terstond in den drenkeling Dielse herkend, en vernam van hem, dat hij na den dood zijner ouders de wijde wereld was ingegaan, en het zijn plan was zich naar Amerika te begeven. Ook beleed hem de ongelukkige in de laatste levensflikke-

ring, dat hij Hanna had belasterd. Ontzettend waren de wroegingen geweest, die hij, vooral in die beide nachten, te verduren had gehad, en het gaf hem eenige verlichting toen hij deze belijdenis had afgelegd. Maar rust en vrede had hij niet. Doodsbenauwd en als met verschrikkingen der hel bevangen, staarde hij de beide wachters aan. Doch de ongelukkige zou de waarheid ondervinden van het woord, dat de Heer geen lust heeft in den dood des zondaars, maar dat hij zich bekeert en leeft. In den lichttoren verkondigde Jan Groters hem het Evangelie, predikte hem de liefde Gods, die wil dat alle menschen zalig worden, sprak hem van den moordenaar, die zelfs aan het kruis gezaligd werd, en drong bij hem aan schuld te belijden en de genade van den Heere Jezus Christus aan te nemen. Met een diepen zucht en de kreet: „O God, wees mij zondaar genadig!” trad Dielse de eeuwigheid binnen.

Een ongeluk, zegt men, komt zelden alleen. En zoo geschiedde het ook hier. Toen beide mannen het lijk naar beneden wilden brengen, waar het koeler was dan in hun kamertje, struikelde Jan Groters, viel van eene hoogte en brak zijn been. Peters had nu niets haastigers te doen dan de roode vlag uit te hangen, in de hoop, dat er spoedig hulp zou opdagen.

En deze hulp kwam spoedig. Toen de predikant bij de haven kwam, keerde juist de boot terug, met het lijk van Dielse en den zieken Jan Groters. Zoodra dominé hem zag, en vernam wat er gebeurd was, drong hij er op aan, dat Jan Groters naar de pastorie gebracht werd, waar hij hem onmiddellijk onder de behandeling van een geneesheer stelde, die het gebroken lichaamsdeel verbond en de grootst mogelijke rust aanbeval.

En nu vermoedt gij wel wie hem, behalve den predikant en zijne echtgenoot, trouw verpleegde. Ja, ge vermoedt nog meer, en ik wil dan ook wel zeggen, dat voor dat er een half jaar voorbij was gegaan, Hanna de lieve vrouw werd van Jan Groters, die niet meer naar den lichttoren terugkeerde, maar als loods werd aangesteld en ruimschoots zijn brood verdiende.

Dat het jonge paar gelukkig was, be-

twijfelt gij zeker niet, vooral als gij de plaat bezieet, waarop Hanna een paar jaar later haren lieven man met haar kind te gemoet gaat, bij gelegenheid dat hij van een tocht in de Noordzee behouden was wedergekeerd.

het gemoed vervult; waar het hart gelooft ter rechtvaardigheid en de mond belijdt ter zaligheid, — daar alleen kan ware blijdschap heerschen.

Wat vrouw Alders betreft: zij was hare



BEHOUDEN WEDERGEKEERD.

Hoe stralen hunne oogen van blijdschap! En geen wonder ook! Waar de duisternis is geweken uit het hart, en het hemelsche licht ons bestraalt en koestert; waar de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat,

rust ingegaan nadat zij beleden had, dat er geen ander heil is dan in Jezus Christus. En dit is zoo zeker, als dat er een vergelding is voor allen die in hun ongeloof volharden, de duisternis verkiezen boven

het licht, en zoolang rondtasten totdat des Heeren komst hen zal verrassen als een dief in den nacht.

E. GERDES.

BARMHARTIGHEID.

Er was eens een dorp ik weet niet waar, en hoe het heette weet ik evenmin; op dit punt laat mijn geheugen mij in den steek, maar het was toch ergens. In dit dorp stonden huizen met strooien daken en leefden mannen, vrouwen en kinderen even zooals ze nu nog leven. Men at en men dronk, men sliep en men werkte, men was vroolijk en men was bedroefd, men had lief en men haatte, men liefkoosde en men twistte. Bij dit dorp stond een groot kasteel en daarin woonde een rijke baron, een man die uit gierigheid nooit een vrouw had genomen en daarom kind noch kraai had, al zaten deze laatste ook bij honderden in de hooge eikeboomen der bosschen, die rondom zijn kasteel gelegen waren.

Geen wonder dat de baron zeer weinig vrienden had en dat de arme menschen door hem het meest werden gevreesd; want wanneer hij deze ontmoette dan liet zijn eerzucht het niet toe, vooral wanneer kennissen bij hem waren, om hun geen aalmoes te geven en dit was voor hem de moeilijkste zaak; hij had zich tot levensspreuk gekozen: Wat men geeft is men kwijt. Zooals reeds gezegd is, de man was zeer eerzuchtig, een kwaal, die meestal gierigaards eigen is. Wanneer iemand van zijn stand hem bezocht op zijn kasteel, was hij onvermoeid in het vertellen, hoe rijk hij was, hoe veel bosschen, boerderijen, enz. hem toebehoorden. Dan rolden zijn oogen wild door het hoofd en wreef hij zijn handen van doller pret in elkaar. Dat was voor hem het hoogste genot en elke mededeeling van zijn rijkdom besloot hij met de woorden: „Dat alles is van mij. Daar heeft geen mensch wat over te zeggen.”

Op zekeren dag wandelde de baron door de breede laan met zware eikeboomen geplant, die den toegang tot het kasteel verleende. Eensklaps schrikt hij. Door een zijpad komt een oud vrouwtje naar hem toelopen

en vraagt met een smeekende stem: „Ach mijnheer, ik ben zoo arm, ik heb in mijn huis drie kleine kinderen van mijn overleden dochter, het zijn arme weezen; want ook mijn schoonzoon is dood. Och mijnheer de baron neem het mij niet kwalijk, dat ik u aanspreek en om een aalmoes vraag. Mijn kleinkinderen schreien van honger en 't is zoo koud, en ik heb niets om hun te geven.”

Met een gramstorigen blik ziet de baron de arme weduwe aan. „Ga weg, arm volk, wat doet ge met die kinderen? Ik ben zoo rijk en ik heb noch vrouw noch kinderen. Gij leeft maar op de beurs van anderen. Gij zoudt mij nog arm maken. Pak je weg en kom nooit weer onder mijn oogen.”

De vrouw gaat langzaam heen, zij schreit en bidt tot God om uitkomst. De baron loopt met snellen tred zoo vlug hij kan naar het kasteel. Het is alsof een wild dier hem achtervolgt. Maar wat hoort hij daar? Een rijtuig komt de laan inrijden. Hij ziet om en reeds vlak achter hem staan twee schimmels met het prachtigste rijtuig, dat hij ooit gezien heeft. Een heer ziet door het portier en vraagt hem met een zeer vriendelijken glimlach, of het hem vergund is zijn buitenplaats en kasteel eens in oogenschouw te nemen.

Aanstands klinkt het antwoord: „Ja, met alle genoegen,” van de lippen van den baron. De vreemde heer noodigt den baron uit plaats in het rijtuig bij hem te nemen. Deze is hiermede zeer vereerd. De baron stelt den vreemdeling voor naar het kasteel te rijden, doch deze antwoordt, dat hij liefst eerst zijn bosschen, boerderijen, enz. zou willen zien. In vliegende vaart gaat het nu op aanwijzing van den baron, die den koetsier nu en dan een wenk geeft, door de bosschen heen en telkens zegt de baron: „Dat alles is van mij en nog veel meer heb ik. 't Is nog maar een kleinigheid wat ge ziet.”

Eensklaps houdt het rijtuig stil en de vreemdeling, die tot nu toe gezwegen heeft, zegt met donderende stem: „Dat alles is van den Heere; gij hebt het geleend.” Opeens schijnt een schitterend licht. De vreemdeling is verdwenen; de verbaasde baron ziet een lichtgestalte door de lucht zweven en de kleine hut van de arme we-